

Dossier de premsa

mòni
c
a

La tradició que ens travessa

2 de febrer – 1 de maig de 2022

S
ànta

Índex

Presentació pàg. 3

Fitxa de l'exposició pàg. 4

Artistes residents pàg. 31

Activitats relacionades pàg. 32

Crèdits pàg. 41

Presentació

En els últims anys hem viscut una gran transformació. El món ha canviat i, degut a la proliferació de revisions crítiques sobre els seus fonaments patriarcal, colonial i explotador, també ha canviat la nostra forma d'entendre'l. Ja no podem deixar de sentir les cultures dominants, que han marcat les nostres identitats, com a cossos estranys que ens travessen amb violència.

Aquesta transformació, però, no apunta només al nostre futur sinó també al nostre passat. Posar en dubte certs mites fundacionals i recuperar-ne d'altres de deixats històricament al marge és crucial per reconfigurar el nostre present.

Com ens enfrontem avui a la tradició que ens travessa i fereix?

El Santa Mònica ha convidat una vintena d'artistes a discutir i compartir línies de treball al voltant d'aquesta pregunta. Aquest procés col·lectiu ha desembocat en la sèrie de peces de nova producció que es presenten dins d'aquesta exposició, un conjunt de lectures crítiques de les tradicions que ens han configurat i segueixen fent-ho encara.

Marta Gracia, Enric Puig Punyet i Ferran Utzet

Taula comissarial del Santa Mònica

La tradició que ens travessa

2 de febrer – 1 de maig de 2022

Obres de

Greta Alfaro / Ayllu / Anna Carreras / Albert Gironès / José y sus Hermanas / Verónica Lahitte + Antonio Gagliano / Robert Llimós / Muaj! / Agustín Ortiz Herrera / Mónica Rikić / Xesca Salvà / Montserrat Soto

Intervencions de

Conde de Torrefiel / Alberto Cortés / ParlaMent Ciutadà de la Cultura

Textos de

Cristina Morales

Música de

Maria Coma

Un projecte curat per

Marta Gracia / Enric Puig Punyet / Ferran Utzet

Amb la col·laboració de

Kòniclab / Sàlmon

Produït per

Centre d'Arts Santa Mònica

Material gràfic en procés

Descarrega [aquí](#) la gràfica de l'exposició.

Generalitat
de Catalunya

mòni
c
santa

Fitxa de les obres

Narciso

Greta Alfaro

El foc crepita a la xemeneia una tarda més a la confortable sala del club de cavallers, on tot és reminiscència i commemoració de gestes menys plàcides.

Tot just s'han absentat els concurrents assidus, deixant darrere les restes de petits rituals celebratoris, quan l'aigua comença a fer presència.

Durant gairebé dues hores veiem l'espai inundar-se; lentament però inexorablement el caos s'imposa. Els objectes se submergeixen i desapareixen, o suren desordenadament, s'altera allò immutable, i l'aigua serveix, per fi, de reflex de l'home enamorat de si mateix.

Disseny i construcció: Matt Haycocks i Johannes Wolf

Assistent de producció: Jack Wolf

Postproducció i so: David Ferrando Giraut

Agraïments: Matt Haycocks, Ángel Alfaro, María Asunción Yanguas, Johannes Wolf, Electricidad Galán i el Sindicato de Riegos de Fitero

BIOGRAFIA

Greta Alfaro (Pamplona, 1977)

Artista visual, les seves exposicions individuals inclouen, entre d'altres, “Fornacalia” (2021), a la Cooke Latham Gallery, Londres; “En les ales d'un ratpenat” (2020), comissariada per Isabel Tejeda a la Universitat Miguel Hernández, Elx; “Catorzena estació” (2019), comissariada per Laura Baigorri a la Fundación BBVA, Madrid; “I Will Not Hesitate to React Spiritually” (2019), comissariada per Roaming Room a l'edifici en desús de Lambeth County Court, Londres, i “In Ictu Oculi” (2019), al Flint Institute of Arts, Michigan.

També inclouen “Comèdies a honor i glòria” (2016), comissariada per Alba Braza a La Gallera —Consorti de Museus de la Generalitat Valenciana—, València; “El cataclisme ens assolirà impàvids” (2015) i “European Dark Room” (2014), a la Galeria Rosa Santos, València; “Still Life with Books” (2014), comissariada per Eduardo García Nieto a Artium, Vitòria-Gasteiz; “In Praise of the Beast” (2013), comissariada per Yuri Yamashita al Hiroshima City Museum of Contemporary Art, Japó; “A Very Crafty and Tricky Contrivance” (2012), organitzada per Genesis Foundation, Londres, i “Invenció” (2012) al Museu ExTeresa, Ciutat de Mèxic.

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives a llocs com la Whitechapel Gallery, l'Institute of Contemporary Art i la Saatchi Gallery a Londres; el Centre Cultural Banco do Brasil a Brasília; el Bass Museum of Art a Miami; La Conciergerie a París; la Künstlerhaus Bethanien a Berlín, i La Casa Encendida a Madrid, i en festivals de cinema com l'International Film Festival Rotterdam 2011 o Punt de Vista Festival Internacional de Cinema Documental de Navarra 2013.

Nuestro juramento

Performance - fotografia i vídeo, 25 min, 2022

Altar a nuestra señora de los papeles y los placeres de las migrantes

Instal·lació amb objectes sagrats, escultures, vinils, serigrafies, sorra, cintes, àudio i vídeo, 2022

Ayllu (Alex Aguirre Sánchez, Kimy/Leticia Rojas Miranda, Lucrecia Masson Córdoba, Iki Yos Piña Narváez i Francisco Godoy Vega)

Les persones migrants, afrodescendents i indidescendents vivim encarant una llarga memòria viva sobre la colonització i el colonialisme. Carreguem amb la creu de la imposició cristiana blanc-centrada, però també amb els *huayruros* de les resistències afroindígenes que s'han colat en la normativitat del projecte modern-heterocolonial.

A través de les dues obres produïdes expressament per a aquesta exposició, el col·lectiu Ayllu busca formes d'activar les esmentades memòries de violència i resistència per cercar imaginacions de curació davant la violència històrica i contemporània del racisme i el colonialisme que vivim. Per això preguem i ballem a la nostra senyora dels papers i plaers migrants, jurant resistir a la tradició de tot blancor per així estimar-nos fins després de morts i, com diria Julio Jaramillo, escriure la història del nostre amor.

Fotografia: Groupie D., Sao Gabriel, Brasil

Vídeo: Danny Arcos

So: Tidiane Diedhiou Dianara

Coordinadora de producció: Patty Barleycorn Orobiyi, Cooperativa Periferia Cimarronas

Vestuari i estilisme: Satan, San Felipe

Maquillatge: Jonah Kawri Ramírez Sturzenegger

Performers convidats: Amanda Araújo AKA KAYK, Carol Cazal, Cacao Díaz, André López i Silvia Albert Sopale

BIOGRAFIA

Ayllu (2017)

El col·lectiu Ayllu és un grup col·laboratiu de recerca i acció artísticopolítica format per migrants racialitzats, dissidents sexuals i de gènere provinents de les excolònies europees de l'Amèrica Llatina i el Carib. El col·lectiu neix el 2017 (hereus de Migrants Transgresorxs, creat el 2009) i proposa una crítica a la colonialitat fent produccions artístiques en múltiples formats i generant processos d'aprenentatge col·lectiu, de mediació i producció escriptural. Ayllu, que en llengua quítxua significa família estesa o no sanguínia, té les bases a les ciutats de Madrid i Barcelona, i representa una comunitat afectiva, una família que es teixeix des de diferents llocs, recuperant la memòria ancestral i transitant amb altres poètiques a llocs futurs col·lectius.

Un rosari de despropòsits

Albert Gironès

Col·laboració: Clara Gassull i Ran-el Cabrera

Producció: Edu Vidiella, Fusteria Albert Gironès, Grup BOU, Logoscan
Treballs Gràfics i Vidres Valls

Suport del muntatge: Oriol Moreno

Agraïments: Aina Crespí, Alberto Darder, Aniol Gironès, Anna Vilamú, Antonio Bernal, Diario de Mallorca, Eugènia López, Jordi Andilla, Maria Calafat, Mònica Rovira, Pol Olivé i Vicente-Juan Ballester Olmos

Suport: ICUB i Ajuntament de Barcelona

Recerca en curs basada en les especulacions generades per la fotografia d'un ovni disparada a Sóller, Mallorca, el novembre de 1979. Uns anys més tard aquesta fotografia es determinà com a un simple *lens flare*, un reflex generat per la lent de la propia càmera.

L'obra es fixa en la sèrie d'explicacions presentades en cada moment com la veritat del cas, però que amb la distància podem entendre com a lectures concretes realitzades des d'un camp de visió concret travessat per un context i una tradició concretes. Des del suport a la teoria de la nau espacial durant la febre ovni i extraterrestre dels mitjans de comunicació d'àmbit nacional durant la transició espanyola, fins a la cada vegada més racionalitzada i científitzada explicació escèptica del fenomen ovni, que en aquest cas en particular s'exemplifica a través de la teoria del *flare*.

El projecte proposa un anàlisi comparatiu entre la icònica imatge i unes noves captures

realitzades amb la mateixa càmera, òptica i enquadrament el dia del seu aniversari l'any 2020 i 2021, que semblen posar en dubte la teoria fins ara acceptada del reflex.

BIOGRAFIA

Albert Gironès (Valls, 1995)

És artista visual, gestor cultural i investigador. Treballa des del i pel context a través de la investigació artística i la intervenció en la realitat. La seva pràctica manté interessos en les històries populars, la rumorologia i els imaginaris meravellosos associats a certs indrets. Ha desenvolupat projectes en col·laboració amb espais de creació, associacions veïnals, museus, centres educatius i editorials a Catalunya, Espanya, Finlàndia, Itàlia, Costa Rica o Xile, entre d'altres.

Humitats, esquerdes i gotel·lé

José y sus Hermanas (Patricia Albizu, Alejandro Curiel, Ignacio de Antonio Antón, Marta Díez, Carolina Manero, Gemma Polo, Glòria Ribera)

Col·laboració: Gerard Sancho i Pascualin Estructures

El saló menjador: espai per antonomàsia per representar els conflictes de la burgesia del segle passat, i potser també d'aquest i qui sap si del següent. Drames, comèdies, assassinats i malentesos, en un espai que dona cabuda, i el forma, a un model de família, a una classe social i a una manera d'entendre i fabricar intimitats. Són els salons que veiem sobre un escenari el mirall on ens reflectim? És aquest saló el contenidor dels nostres drames avui? Hauríem d'estar construint carrerons foscos, places o polígons industrials?

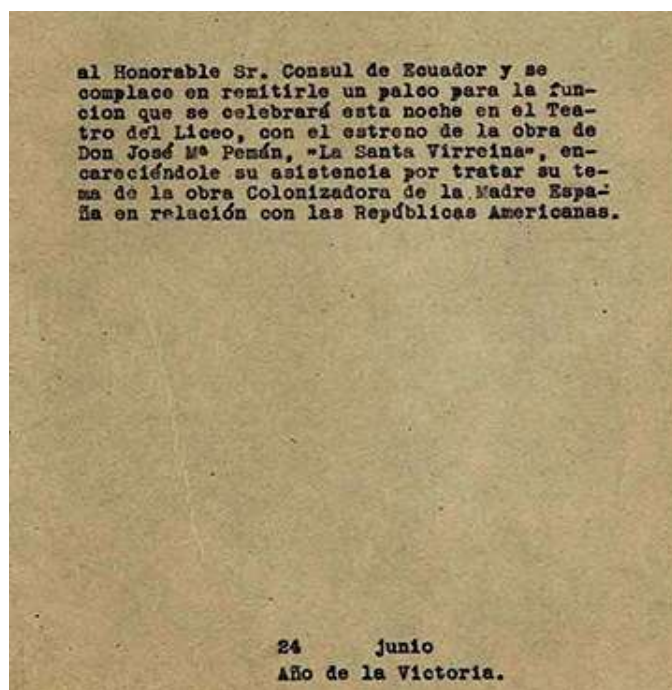
BIOGRAFIA

José y sus Hermanas (2017)

És una companyia de teatre amb seu a Barcelona formada per cinc creadores. Neixen l'any 2017 i tenen en repertori tres espectacles: *Los bancos regalan sandwicheras y chorizos* (2017), *Arma de construcción masiva* (2018) i *Explore el jardín de los cárpatos* (2020). Presenten una escena contemporània, multidisciplinària i de contingut polític i social. També han iniciat una línia pedagògica amb tallers per a joves.

Reconstrucció: La Santa Virreina (Escena III)

Verónica Lahitte + Antonio Gagliano

Agraïments: Javier Andrés Rodríguez, María Auxiliadora Balladares, Ingrid Blanco, Lorena Cabral, Bertha Díaz, Paula Miranda, Amaranta Pico, Linda Valdés, Arxiu Històric de la Diputació de Barcelona, Archivo Municipal de Barcelona, Beques Premis Barcelona 2020, Fundació Gran Teatre del Liceu

El Sol és una estrella, o un déu. En el text teatral de José María Pemán de l'any 1939, *La Santa Virreina*, que relata la llegenda europea del "descobriment" de la planta de la quina per a la cura de les febres palúdiques a principis del segle XVII, és el Sol el culpable de les febres que pateix la comtessa del Virregnat del Perú. "Vuestro Sol no ha de humillar a la virreina de España", diu la comtessa en un fragment de l'obra. *La Santa Virreina* és part del que després es va anomenar *teatre falangista*, una sèrie de propostes teatrals realitzades entre els anys 1937 i 1941 en què les directrius eren clares: la història d'Espanya es veia i es construïa com una concatenació de grans successos obeint als ideals falangistes de l'imperi i la recuperació d'un passat gloriós. *Reconstrucció: La Santa Virreina (Escena III)* refà la monumental escenografia de la tercera escena de l'obra, destruïda per les flames l'any 1994, quan el Gran Teatre del Liceu, escenari on es va estrenar la peça el 1939, va ser devastat per un incendi. En aquesta nova versió, tanmateix, CAOS s'ha apoderat de l'espai. El qui era personatge representant un món s'ha transformat una altra vegada en escena. El ressorgiment des de les cendres de l'arbre de la febre implica literatures orals esborrades, ramificacions properes al deliri i felins que mostren la cura a les escorces mastegades. El secret de la

flora de l'Equador apareix llavors com un personatge clau, amb designis propis, capaç de desestabilitzar i posar en disputa les perilloses conseqüències d'un mite fundacional.

BIOGRAFIA

Verónica Lahitte (Buenos Aires, 1980)

Artista visual, va cursar Estudis Museístics (PEI, Museu d'Art Contemporani de Barcelona) i és màster en Teoria de la Literatura i Literatura Comparada (Universitat Autònoma de Barcelona). El seu treball investiga formes d'escriptura, enunciació i desapropiació, establint lògiques específiques dissenyades per a cada context. Ha presentat el seu treball a museus i centres d'art com el Palais de Glace (Buenos Aires), la Kunstuniversität (Linz), el Württ Kunstverein Stuttgart, la Det Kongelige Danske Kunstakademi (Copenhaguen), el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) i l'Arts Santa Mònica (Barcelona), entre d'altres. Entre el 2015 i el 2017 va ser resident de recerca i docent al departament de Teoria Crítica i Pràctiques Experimentals de la Universitat de les Arts, Guayaquil. Així mateix, va ser seleccionada a la residència Baden Württemberg Catalunya (Stuttgart, 2017) i va rebre una beca de creació del Fons Nacional de les Arts (Buenos Aires, 2017). Ha publicat el llibre *Wagschale der Zeit und Ewigkeit* (V____erlag für Handbücher, 2019) i va formar part del projecte europeu The New Dictionary of Old Ideas (MeetFactory-Prague, Trafostacja-Szczecin, CentroCentro-Madrid i Silk2). Des del 2019, és col·laboradora de Son[i]ja a Ràdio Web MACBA.

Antonio Gagliano (Córdoba, Argentina, 1982)

Artista visual, és llicenciat en Belles Arts per la Universitat Nacional de Córdoba, Argentina, va obtenir un màster en Teoria Crítica i Estudis Museístics pel PEI, Museu d'Art Contemporani de Barcelona. Els seus projectes entreteixeixen les pràctiques artístiques i la investigació, recurrent al dibuix i l'escriptura per explorar les múltiples maneres en què el coneixement emergeix, s'organitza i es dissemina. Ha participat en exhibicions al Württ Kunstverein Stuttgart, la Biennal de l'Havana, la Casa Encendida, el MACBA, la Fundació Joan Miró i la Fundació Antoni Tàpies, entre d'altres. Va obtenir premis com a Generació 2018 (Fundació Montemadrid, 2017) i ArteBA-Petrobras, edició X (Buenos Aires, 2013). Va ser cocurador del cicle anual "La lliçó excèntrica" (EspaiDOS, 2011-12) i de l'àrea de recerca de "Segueixi els rastres com si fos miop", exposició que celebrava els 10 anys de la Sala d'Art Jove (Arts Santa Mònica, 2016). Les seves publicacions inclouen *El espíritu del siglo xx* (Album, 2014), *Buno* (Fundació Joan Miró, 2014) i *Estat de la tècnica* (V____erlag für Handbücher, 2018). Des del 2014, integra l'equip editorial de Son[i]ja a Ràdio Web MACBA. Actualment coordina l'Àrea de Recerca i Transferència de Coneixements d'Hangar.

Àliens i naus

Robert Llimós

Col·laboració: Teresa Galin Llimós, Emmarcadors de Gràcia i Vicenç Piera

“Estava allotjat a Fortaleza, al nord del Brasil, en una zona de dunes protegida de la construcció, i una tarda, sobre les quatre, vaig sortir a passejar. Era en una duna bastant alta per poder veure millor l’horitzó i, mentre observava el paisatge, vaig començar a dibuixar. De cop, em vaig adonar que, no gaire lluny meu, hi havia una espècie de nau, que semblava estar suspesa a l’aire, sense tocar a terra.” (Robert Llimós)

BIOGRAFIA

Robert Llimós (Barcelona, 1943)

Estudia a l’Escola Massana i a l’Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona. Es va iniciar com a pintor de la Nova Figuració (1965-1968) i entre el 1969 i el 1973 passà per una etapa d’experimentació conceptual i va retornar a la pintura figurativa dins d’una línia expressionista, atorgant gran èmfasi al color. Ha viscut llargues temporades a Nova York (1975-1983) i a Miami (1987-1988). A més de pintura, la seva obra actual inclou escultura, obra gràfica, murals, cartells, etc. Actualment viu i treballa en el seu taller de Barcelona. El 1994, la Generalitat de Catalunya li va atorgar el Premi d’Arts Plàstiques.

Gnosi il·luminada

Agustín Ortiz Herrera

Assistent de producció: Daniel Cao

Coreògraf: Iver Zapata

Ballarins: Lluís Garau López, Sergi Corominas Jaén, Ioar Labat Berrio, Carlos García Corchia i Ignacio Alejandro Jiménez Cabello

Actors: Cèsar Martínez González, Freyja Palau Vidal, Leo Roldán Pulido, Charlie G Fennel, Toni Navarro, Frank Trobok i Iver Zapata

Veu narradora: Anna Pérez Ortega

Banda sonora: Agustín Ortiz Herrera

Cançó *El Señor* (adaptació per a *Gnosi il·luminada*)

Intèrpret: Alan Neil

Música, lletra i producció: Alan Neil

Cançó *Sicut Virgo*

Interpretació: Auditexaudi

Adaptació musical: Hildegarda von Bingen
de Margarida Barbal Rodoreda

Intèrprets: Dinna de Rosa Rigau, Lorena García García, Lucía Cano Villaverde, Montserrat Vives Brescó i Margarida Barbal Rodoreda

Maquillatge: Natalia Campos

Estilisme: Tania Marcial

So: Adrià Gómez Sentis

Enregistrament de veu narradora: Pau Oltra, Tropic Studio

Edició de so: Carlos Gómez

Foto fixa: Daniel Cao

**Préstec d'antics llibres de la Biblioteca del Convent de Santa Mònica
CRAI/UB**

Investigadora: Marina Ruiz

Direcció CRAI Biblioteca de Reserva: Neus Verger

Agraïments: Jordi Moreno Romero, Roberto Piqueras, Aida Mestres, Pau Martínez, Dolores Pulido, Elisenda Rius, Paloma Báscones Franco, Marc Ribera, Miguel Ángel de Heras, Sergi Botella, Marina Ruiz, Neus Verger, Judit Casals, Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, Universitat de Barcelona i CRAI/UB

Amb l'assistència de la producció d'Hangar.org

L'antic convent de Santa Mònica (1636-1835), avui centre d'art contemporani, posseïa una biblioteca de la qual actualment es conserven més de 500 volums al CRAI Biblioteca de Reserva de la Universitat de Barcelona. L'estudi d'alguns exemplars serveix d'inici d'aquest projecte artístic. Les obres que articulaven el pensament escolàstic de Tomàs d'Aquino, introductor del pensament aristotèlic i de l'essencialisme més problemàtic (des d'un punt de vista contemporani), tornen al seu lloc d'origen per cohabitar a l'espai, de manera horitzontal, amb el desenvolupament d'altres sabers, altres maneres d'estar i de crear coneixement.

Aquest projecte audiovisual polièdric, que incorpora múltiples col·laboracions artístiques, especula amb els salts temporals per canalitzar les respostes contraculturals *queer* i no normatives que qüestionen la tradició gnòstica occidental. Alhora, traça una línia de tensió entre l'origen del pensament clàssic i les noves epistemologies, passant per l'observació de les institucions universitàries tradicionals.

BIOGRAFIA

Agustín Ortiz Herrera (Barcelona, 1970)

La pràctica artística d'Agustín Ortiz Herrera es desenvolupa en els camps de l'audiovisual, la *performance* i la instal·lació. Utilitza aquests mitjans per activar la perspectiva *queer* en un context patriarcal-colonialista nodrit pel domini de la persuasió audiovisual i la representació normativa de la memòria. Va estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona, i realització de cinema a The New School University, Nova York. Després d'un període treballant com a guionista, va tornar a la pràctica artística fent el màster de Belles Arts al Konstfack College of Arts, Estocolm. Les seves exposicions i col·laboracions recents inclouen "Ciència fricció", *El cercle simbiota*, CCCB, 2021; *Uns altres temps*, The Green Parrot, 2021; "Vanitas", Centre d'Art Maristany, 2021; *Comité Queer*, Barcelona Loop Festival, 2021; *Ficcions del des-ordre*, Programa públic d'Hangar, 20/21; *Una història colonial del gabinet-jardí*, Rutes GRAF, 2021; *Anomenar. Posseir. Crítica de la pràctica taxonòmica*, Projecte d'investigació artística, La Capella/Barcelona Producció, 19/20; Artificialia: WunderChapel,

Barcelona Loop Festival, 2020; *Artificialia is Coming!*, Polivalents, Hangar 2020; *Oblivion*, KROPP, Uppsala Konsert & Kongress, 2019; *Words of vision*, Österbybruk, Suècia, 2018; *Potenciación a largo plazo*, El Umbral de Primavera, Madrid, 2018. Agustín és resident de llarga estada a Hangar.org y va rebre la beca de Barcelona Producció La Capella (19-20) a la categoria de recerca artística. Recentment la seva obra *Fungi Fantasy and their friends Crazy Bacteria* ha estat adquirida per la col·lecció MACBA.

Un cos incoherent

Xesca Salvà

Fotografies: Gabriele Sisti

Suport en la recerca de peces: Paula González Infante

Un cos incoherent és una proposta activa perquè les figures que han ocupat les vitrines de les nostres àvies i mares deixin lloc per a noves construccions de cossos futurs. Quin és el nostre catàleg històric de cossos a les prestatgeries familiars? Qui són aquesta gent? Són preguntes que planen sobre tota la peça tant en una primera fase de catalogació i destrucció com en una revisita final dels fragments ja com a restes arqueològiques, rastres d'un present-futur.

BIOGRAFIA

Xesca Salvà (Llucmajor, Mallorca, 1978)

Compagina la feina d'escenògrafa per a teatre amb peces de creació pròpia que transiten entre la instal·lació i la *performance* habitant-ne els límits. Des del 2017 treballa en el creixement de la peça *Cases* (concebuda en el marc del Festival IF Barcelona), una peça múltiple sobre la intimitat, el joc i la memòria, que gira al voltant dels objectes, el so, la interactivitat i el documental (<http://projectecases.tumblr.com>) o *Understory*, un projecte sobre la vida i sobre els marges, actualment en residència al Teatre Lliure i coproduït pel Festival TNT i el Theater Schaübbude de Berlín.

Dato primitivo 6

Montserrat Soto

Assistent de producció: Juan Pablo Campistrous

Agraïments: Arnau Blanch

“Dato primitivo” és una línia de treball de Montserrat Soto que analitza la relació entre l’art i els seus espais. *Dato primitivo 6.1, 6.2 i 6.3*, els tres projectes exposats al Santa Mònica, produïts expressament per a l’exposició “La tradició que ens travessa”, explora les formes contemporànies de censura artística i d’autocensura, especialment en els entorns digitals, a partir de formes anteriors de censura. En especial, el projecte parteix d’una lectura de com algunes de les regles de la Inquisició són traslladables a l’actualitat.

BIOGRAFIA

Montserrat Soto (Barcelona, 1961)

Durant els estudis comença a experimentar amb la fotografia i el vídeo, que es convertiran en els seus mitjans d’expressió principals, i l’any següent, el 1990, es llicencia a l’Escola de Belles Arts de Grenoble, França. El 1992 presenta la seva instal·lació *Passos a l’Espai 13* de la Fundació Miró. Aquest mateix any rep una beca de la Generalitat de Catalunya per ampliar els estudis i treballar a la ciutat de Nova York. Allà prepara la instal·lació *Sense nom*, que presenta a la Sala Montcada a Barcelona el 1996. En aquests anys Montserrat Soto comença a definir les dues línies de recerca del seu procés artístic: el paisatge a través del viatge i els processos i espais on es desenvolupa l’art. El 1998 visita les illes Aland a Finlàndia i realitza els seus primers treballs amb vídeo. El 1999 és seleccionada per al PS 1 International Studio Program de Nova York, on comença a treballar en la sèrie *Paisatge secret*, en què retrata cases de col·leccionistes d’art, als quals mostra com a creadors de la història de l’art. Comença així a treballar en la seva investigació sobre la memòria, que veurà el

final en l'exposició "Arxiu d'arxius" que va presentar al Centre d'Art la Panera, Lleida, el maig del 2006.

El febrer del 2005 va exposar el seu treball *Tracking Madrid* al Centre d'Art Reina Sofía, on va fer un estudi sobre els nous paisatges urbans i reflexionava sobre els canvis que comportava el que ja es pressentia futur social: intentant comprendre l'ésser humà a través de les seues formes resolutives individuals i les seues formes resolutives col·lectives. Actualment segueix treballant en aquesta línia en una investigació que s'anomena *Doom City. De l'Ésser nòmada a l'Ésser sense lloc*. El 2018 presenta a la sala Alcalá 31 la seva exposició "Imprimatur", que fa referència a la censura i autocensura al món de l'art.

Bodylandscape / Cospaisatge / Cuerpopaisaje

Maria Coma

Foto: Marc Àvila Català

Concepte, composició, interpretació i edició: Maria Coma

Disseny per a la instal·lació en l'espai i assessorament: Marc Vilanova

Convidat vocal: Sinjo (aka Aaron Sinjo Barner)

Espai de residència artística on han tingut lloc la recerca, la gravació i l'edició: Lake Studios Berlin

“Com sonaria el paisatge de descolonitzar la meua veu i el meu cos? On és que la meua veu i el meu cos han estat colonitzats?”

A través de la veu, el moviment i la corporeïtzació, vaig començar explorant l'origen, l'inici del 'tot' i de la vida: la vibració. Allí, presumia trobar un espai prou intemporal i impersonal per poder desaprendre, alliberar i re-unir. Especialment, el 'desaprendre' ha estat immens (!) no per llançar plenament res, sinó per descobrir territoris de diàleg i transformació.

Bodylandscape (Cospaisatge) és un *zoom-in*, un apropament a fragments d'una peça d'art sonor vocal/corporal que es basa en la comprensió del cos humà com l'instrument: una cavitat de ressonància completa amb entitat musical orgànica pròpia.

Llançant en cascada veus internes i externes, freqüències corporals, navegant entre fricció i plaer, he descobert vasta saviesa i capacitat no només en la veu humana, sinó també una font de discurs sonor molt seductora en l'organisme humà.

En aquest context, *Bodylandscape (Cospaisatge)*, pren forma com a composició d'un espai sonor, plenament gestat i enregistrat amb el meu cos i la meua veu."

BIOGRAFIA

Maria Coma (Barcelona, 1986)

Cantant, compositora i artista de performance, viu a Berlín amb les arrels al Berguedà i Mallorca. El seu treball es troba en la intersecció entre música, art sonor, *performance* i corporeïtzació. La seva pràctica artística està motivada per la recerca i exploració des de l'experiència física, amb un interès especial per la interacció entre veu i cos, carn i divinitat, (natura) humana i natura. Darrere seu també sosté cinc àlbums publicats en solitari, més de 400 actuacions arreu de Catalunya, Espanya, Alemanya i Sud-amèrica, i altres col·laboracions amb una varietat d'artistes àmplia.

De la ekuela también se sale

Cristina Morales

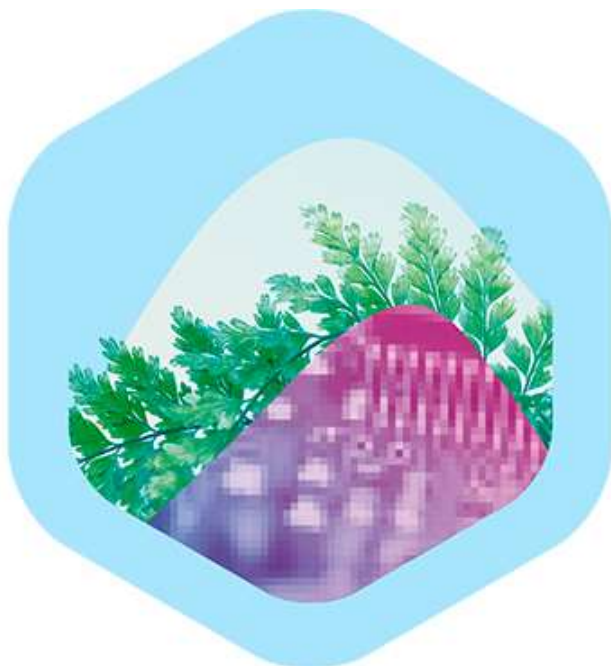
Text escrit per Cristina Morales per a l'exposició "La tradició que ens travessa" del Santa Mònica.

BIOGRAFIA

Cristina Morales (Granada, 1985)

Llicenciada en Dret i Ciències Polítiques i especialista en Relacions Internacionals, és autora de les novel·les *Los combatientes*, guardonada amb el Premi INJUVE de narrativa 2012, reeditat a Anagrama com a *Introducción a Teresa de Jesús*, 2020, i *Lectura fácil* (Premi Herralde de Novel·la 2018 i Premio Nacional de narrativa 2019). Els seus contes han aparegut en nombroses antologies i revistes literàries. El 2017 li va ser concedida la Beca d'Esriptura Montserrat Roig, el 2015, la de la Fundació Han Nefkens i el 2007, la de la Fundació Antonio Gala per a Joves Creadors. És membre de la companyia de dansa contemporània Iniciativa Sexual Femenina.

Convocatòria ECOSS, Ecosistemes de l'inesperat ECOSS KÒNIC

Curació: Kòniclab (Rosa Sánchez i Alain Baumann)

Jurat: Roberta Bosco, Kòniclab i Enric Puig Punyet

ECOSS, ecosistemes de l'inesperat és un projecte d'activació d'esdeveniments singulars de cultura digital #fem, impulsat per l'associació Kòniclab.

Desafiant les narratives convencionals, ECOSS presenta un apropament interactiu als nous llenguatges artístics i als territoris de transversalitat cultural en expansió, on la tecnologia se'ns presenta com una via per reinventar les arts i la nostra relació amb els altres, humans i no humans, i amb l'entorn que ens envolta.

Els projectes que acull el cicle d'ECOSS, en el marc de l'exposició "La tradició que ens travessa", van ser seleccionats en la convocatòria de recerca i experimentació Projectes Intermèdia / Vida i Art Inter-espècies, i ens mostren una visió postantropocèntrica del concepte de natura, en el context de la tradició travessada per les lògiques de la contemporaneïtat, que indaguin en la qüestió de quines són les revisions crítiques de la tradició que exigeixen avui les mirades contemporànies.

Santa Mònica: Cicle ECOSS, VIDA I ART INTER-ESPÈCIES

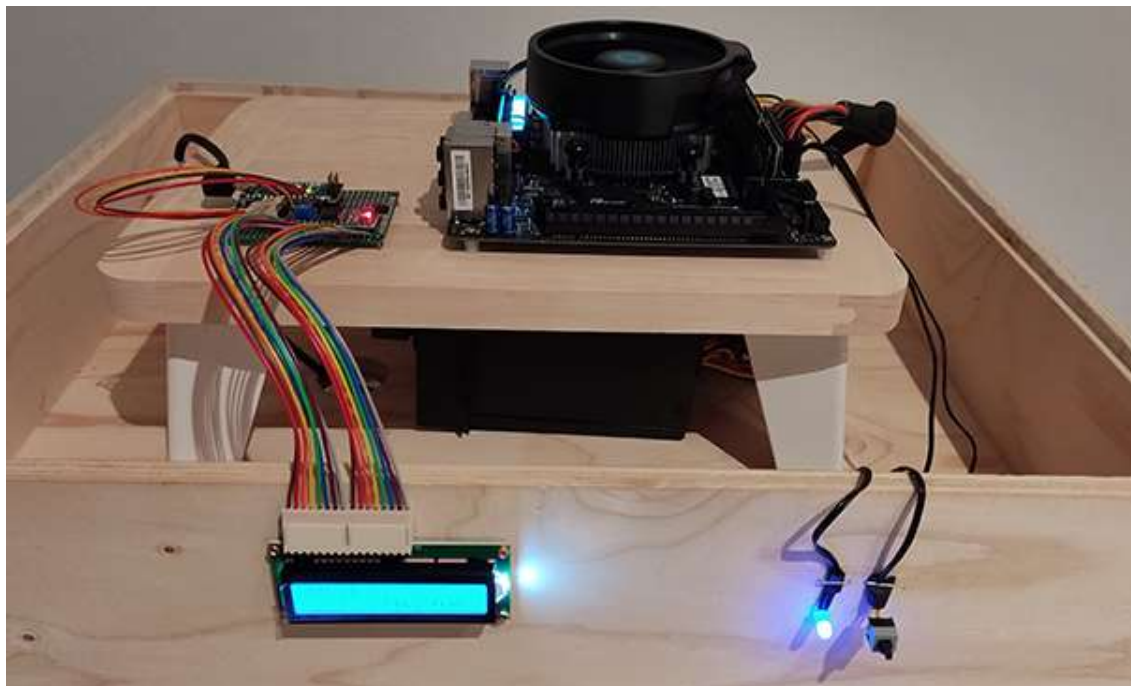
2021-22: convocatòria ECOSS, Projectes Intermèdia / Vida i Art Inter-espècies de recerca i experimentació, en col·laboració amb Santa Mònica, en el marc del nou projecte del centre. D'aquesta convocatòria van sortir les tres obres del Cicle ECOSS que es presenten en l'exposició "La tradició que ens travessa": *Metamàquina*, de Mònica Rikić, *L'algorisme despullat*, d'Anna Carreras, i *Membranas zombies*, de Muaj! (Marzia Matarese, Desirée Quevedo i Sonia G. Villar)

BIOGRAFIA

Kòniclab és una plataforma artística dedicada a la creació contemporània en la confluència d'art, ciència i noves tecnologies. Des de fa tres dècades, Kòniclab investiga, desenvolupa i crea en l'àmbit de les arts en viu i els nous mitjans, interactius, de comunicació telemàtica i telefonia mòbil. Kòniclab és projecte associat en residència a la Fàbrica de Creació de Fabra i Coats de Barcelona. En el marc d'aquesta col·laboració, des del 2018, Kòniclab dirigeix el projecte ECOSS, Ecosistemes de l'inesperat, de cultura digital i gènere, que es realitza amb la complicitat de diferents entitats culturals de Catalunya i internacionals.

L'algoritme despullat

Anna Carreras

Plantes remeieres: Helena Canyelles

Disseny: Duna Romagosa

L'algoritme despullat ens convida a fer un experiment per veure com la lluna i els seus cicles poden influenciar el resultat i l'execució determinista d'una màquina. "Si culls les patates en lluna vella no se grillen. I si te talles los cabells, creixen més a poc a poc".

Un algoritme dibuixa cada vespre una peça d'art generatiu en una màquina nua, desprotegida, sense carcassa. Els dibuixos que crea es desen, juntament amb la data, hora exacta i l'estat lunar en què s'han generat.

El recull de dibuixos exposats mostra variacions. Com han afectat la lluna i les seves fases? Es fan evidents els dies de lluna vella? La lluna nova ha afegit detalls inesperats? L'experiment i el seu resultat, els dibuixos generats, ens interroguen sobre com la naturalesa i l'entorn poden afectar la tecnologia.

BIOGRAFIA

Anna Carreras (Barcelona, 1979)

És programadora creativa i artista digital interessada a experimentar l'ús d'algoritmes generatius i codi creatiu com a mitjà de comunicació i generador d'experiències.

Li interessa la complexitat que es desprèn de petits comportaments senzills, la que emergeix de l'equilibri entre l'ordre i el caos. Intenta captar la diversitat i la riquesa de la complexitat treballant amb algorismes visuals.

Ha exposat instal·lacions digitals i peces artístiques per a Feral File, Art Blocks, Llum Barcelona, Eufònic Sintètic, Sónar, MIRA Digital Arts Festival, Abandon Normal Devices Liverpool, Medialab Prado Madrid, Google DevArt, entre d'altres.

Membranas zombies

Muaj! (Marzia Matarese, Desirée Quevedo i Sonia G. Villar)

Agraïments: Enclave Micopirata Mutante (eemeemee.org), Espai Salamina, ecovila La Sequoia, Laila Agzaou, Espiga Craft Beer Shop, Bar Palmer (Poble Sec), Torrero Vidre, Ferran Collado, La Escocesa, Tomás Martín i Santi Boada

Membranas zombies és una investigació oberta i en procés, que explora la zombificació com a procés cap a un nou estadi híbrid entre allò que és viu i allò que és mort, el que és vàlid i no vàlid, el que és humà i el que no és humà, fugint del binarisme que dissectiona la realitat sobre la base dels patrons d'allò que és reconeixible i, per tant, utilitzable. Com esdevenim zombis? Pot un procés de zombificació obrir nous horitzons de possibilitat més enllà dels binarismes positivistes?

Pren cos al Santa Mònica com una instal·lació experimental de disseny especulatiu viu, basat en el cicle de la vida dels fongs i les (im)possibilitats de contenir-los. Està composta de dispositius-membrana que combinen materials, substrats i mitjans tecnològics de fabricació digital d'impressió 3D.

BIOGRAFIA

Muaj! (Marzia Matarese, Desirée Quevedo i Sonia G. Villar)

Muaj! és un simbiote nascut de les sessions obertes de Puaj! a Hangar (2019) i la nostra fascinació pels bolets i xarxes micelïanes. És un organisme per pensar, dissenyar i materialitzar conjuntament eines i estratègies obertes (DIY/DIWO) cap a l'autosuficiència psicodèlica, la bioremediació, la sobirania alimentària, la interconnexió amb totes les companyes holobionts i posada en discussió de les relacions i les jerarquies ecològiques i interespecífiques. Es vol explorar el significat de la cura en un planeta molt més que humà, tocant organismes de diferents espècies al mateix lloc i alhora, sent olor i intuïció, desbordant, sent rizoma. El node de Muaj! s'enllaça a la xarxa eemeemee, l'objectiu de la qual és mantenir una xarxa comunitària de compartició de processos i coneixements generats al voltant de la micologia DIWO.

Metamàquina

Mónica Rikić

Música original: Rodolfo Venegas

Metamàquina és un projecte de ficció futurista, que ofereix un espai de reflexió col·lectiva entorn del concepte d'espiritualitat artificial. L'espiritualitat artificial es refereix a la possibilitat que, en el marc especulatiu de la postsingularitat, les màquines conscients experimentaran una necessitat similar a l'espiritualitat humana, entesa com l'experiència de comunió amb éssers superiors o estranys a un mateix.

Les experiències espirituals són molt difícils de compartir *per se*, ja que es desenvolupen dins de la pròpia consciència "privada" de cada individu. No obstant això, moltes vegades es descriuen sensacions relacionades entre els que han experimentat situacions espirituals similars. Sota aquesta premissa, es planteja la qüestió de si el pla espiritual és l'únic espai on realment podem compartir experiències privades entre humans, o híbrides entre espècies. Si atenem al camp de relació humà-natura o humà-déu/cosmos/energia/altres dimensions, culturalment hem acceptat que és així. Som capaços d'aplicar el mateix procés a la nostra relació amb sistemes cognitius artificials? Partint d'un escenari especulatiu radical de relació humà i no humà artificial, aquest projecte ens invita a assimilar l'existència i convivència amb altres sistemes no orgànics dins del nostre.

BIOGRAFIA

Mónica Rikić (Barcelona, 1986)

Artista electrònica guardonada amb el Premi Nacional de Cultura de Catalunya 2021, enfoca la seva pràctica en el codi creatiu i l'electrònica, combinant-los amb objectes no digitals per crear projectes interactius sovint emmarcats com a jocs experimentals i instal·lacions robòtiques. L'interès dels seus projectes rau en l'impacte social de les tecnologies, proposant formes alternatives de pensar sobre les aplicacions i els dispositius des de l'art, centrant-se en el pensament crític al voltant de la intel·ligència artificial.

Ha participat en festivals internacionals com Ars Electronica a Linz, Creative Tech Week a Nova York, Robotronica a Austràlia o FILE al Brasil, entre d'altres, i ha exposat a institucions catalanes com el CCCB, l'Arts Santa Mònica, el CaixaForum o el Disseny Hub. Ha estat guardonada amb el Premi Nacional de Cultura de Catalunya 2021, amb una beca Leonardo per a investigadors i creadors culturals de la Fundació BBVA 2018 i altres convocatòries internacionals com Japan Media Arts Festival, AMAZE Berlin o Margaret Guthman Musical Instrument Competition (Atlanta).

Artistes residents al Santa Mònica Temporada 21/22

Recerca en arquitectura, dissenys d'espais i disposicions corporals

Christina Schultz

Recerca en creació i programación digital

Azahara Cerezo i Marc Padró

Recerca en disseny editorial experimental

Carlos Clemente, Silvia Renda i Erica Volpini

Recerca en formes experimentals de comunicació digital

Francesc Isern, Ángela Precht, Ezequiel Soriano i Irena Visa

Recerca en mediació i activació de públics

Laura Arensburg i Cristina Cordero

Recerca sobre formes experimentals de gastronomia i socialització

Natalia Carminati, Sonia Gómez, Marta Solans i Carolina Zerpa

Recerca sobre programes artístics educatius

Elena Blesa, Jordi Ferreiro, Clara Piazuelo, Diana Rangel i Alba Ricart

Activitats relacionades

Pachakuti iré

Ritual tecnosonor de protecció

Ayllu + Dj Frau Travesti Reidente + Dj TNT

Performance

28.01.2022 / 18 h / Espais expositius

Pachakuti iré és un ritual tecnològic per obrir camins beneïts en terres hostils. És un canvi radical de cicle temporal. És un encanteri col·lectiu per a la invocació d'“el nostre jurament”, l'adoració de les nostres idolatries sodomites, les nostres animalitats ancestrals. Aquest ritual convoca els nostres morts i tota entitat viva metafísicament a ser present i deixar-se embolicar amb sonoritats de la diàspora, dels suds.

BIOGRAFIA

El col·lectiu Ayllu és un grup col·laboratiu d'investigació i acció artísticopolítica format per migrants racialitzats, dissidents sexuals i de gènere provinents de les excolònies europees a l'Amèrica Llatina i el Carib. El col·lectiu neix el 2017 (hereus de Migrants Transgresorxs, creat el 2009) i proposa una crítica al colonialisme fent produccions artístiques en múltiples formats i generant processos d'aprenentatge col·lectiu, de mediació i producció escriptural. Ayllu, que en llengua quítxua significa ‘família estesa o no sanguínia’, està basat

entre les ciutats de Madrid i Barcelona, i representa una comunitat afectiva, una família que es teixeix des de diferents llocs, recuperant la memòria ancestral i transitant amb altres poètiques a llocs futurs col·lectius.

Està format per:

Alex Aguirre Sánchez: màster en Immigració (UC3M). Terapeuta en Psicologia Humanista Gestalt. Acompanyament en salut comunitària d'identitats de gènere i orientació sexual. Activista sudaca transfeminista i antiracista equatorià.

Leticia (Kimy) Rojas Miranda: doctora en Sociologia i Antropologia (UCM), suficiència investigadora en Teoria Feminista Crítica (UCM) i mestra en Gènere i desenvolupament (FLACSO- Equador); activista trans diaspòrica antiracista i descolonial, fundadora de diverses organitzacions i col·lectius dissidents sexuals i de gènere a Espanya i l'Equador.

Lucrecia Masson Córdoba: migrant, desobedient de l'heterosexualitat, antiracista, transfeminista i grassa autoimmune. És escriptora, artista i investigadora transdisciplinària. Doctoranda en Filosofia (UZ).

Iki Yos Piña Narváez: afrocaribenya, trans no binària. Artista escriptora, *performer*, dibuixant, sociòloga. Investiga arxius anticolonials i sobre el pensament radical negre. Va participar en el Programa d'Estudis Independents (PEI 2014-2015) al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA).

Francisco Godoy Vega: doctor en Història de l'Art i Cultura Visual (UAM). Poeta i curador marieta indidescendent. És autor, entre d'altres, de *La revolución de las ratas* (2013) i *La exposición como recolonización* (2018).

El camino del ardor

Alberto Cortés

Recorregut per Ciutat Vella
09.02.2022 / 16.30 h

Col·laboració: Festival Sâlmon

Organització conjunta: Antic Teatre, La Caldera, Graner i La Poderosa

Suport: Ajuntament de Barcelona, Mercat de les Flors, Santa Mònica i CCCB

“El camino del ardor” està pensat com un tentacle de la peça escènica *El ardor*, i porta a la pràctica les teories d'associacionisme, utopia i romanticisme que apareixen en el discurs de la peça. És un treball de mediació sobre el desig amb les veïnes i joves del districte de Ciutat Vella que culmina en un pelegrinatge pels seus carrers connectant els punts d'ardor.

Amb la col·laboració dels artistes residents de l'àmbit de mediació del Santa Mònica.

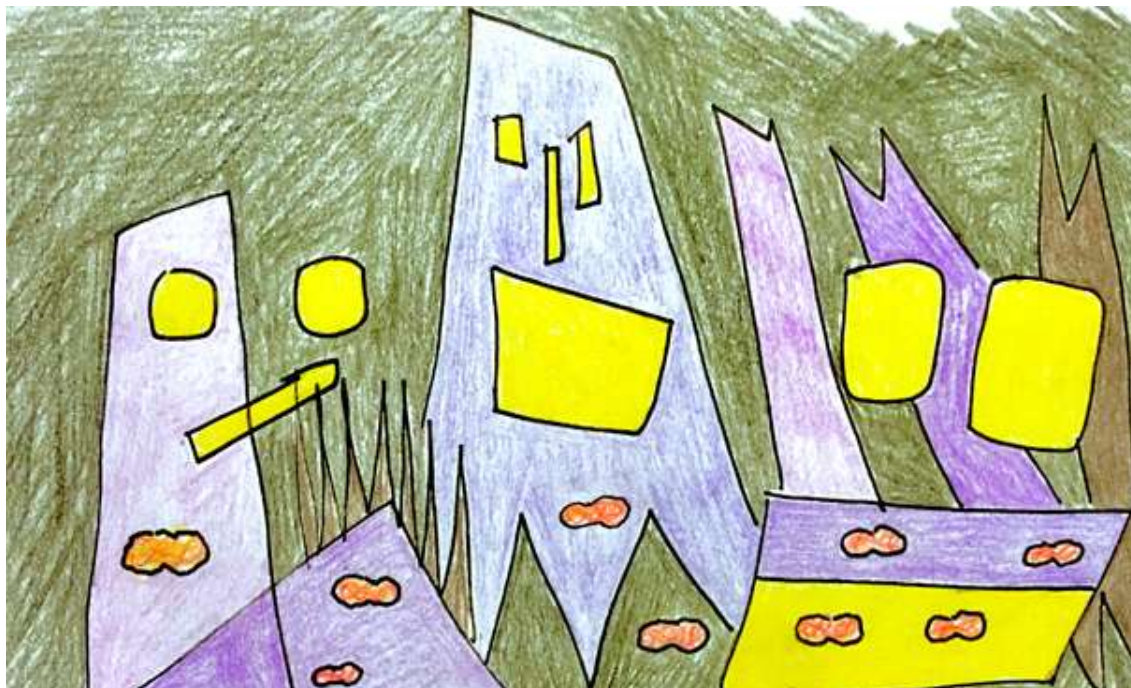
BIOGRAFIA

“Soc l'Alberto Cortés. Em vaig formar com a director i dramaturg a Màlaga, on també em vaig llicenciar en Història de l'Art. Em dedico a l'escena perquè, d'alguna manera, la detesto i en aquesta guerra hi trobo el meu lloc. El 2009 vaig començar el meu camí en aquest camp des de la direcció i la dramaturgia bastarda i això s'ha anat transformant al llarg dels anys en un procés llarg cap a l'“assalvatjament” des de la perifèria andalusa. Tot i la trobada amb diversos creadors que han format part de la meva formació i que en algun moment han influenciat la meua manera de mirar l'escena (Gabriela Carrizo, Rodrigo García,

David Fernández, Patricia Caballero, etc.), la meva màxima inspiració segueix sent la meva xarxa d'amigues properes i creadores locals. El camí va anar a parar a col·locar-me sobre l'escenari en primera persona. Segueixo sostenint les ganes de continuar perquè tinc esperança en allò que no es pot anomenar, el que és intangible i humà. Desenvolupo les meves creacions, comparteixo inquietuds en forma de taller i acompanyo el treball d'altres creadores. Avui dia, desenvolupo la meva identitat sent creador, director, dramaturg, acompanyant, *performer*, docent, fill, tiet, amant, amic.”

Ultraficció Nr. 4 / Working class

El Conde de Torrefiel

Performance

09.02.2022 / 19 h / Espais expositius

Amb la participació d'estudiants de l'assignatura Introducció a l'escenografia de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB-UPC)

Estudiants participants: Jose Alberto Zapata, Bennani Alia, Elena Álvarez Andrés, Sara Atristain Beldarrain, Ignacio Candel Rubio, Alexandra Chabriat, Pau Gelpí i Roig, Bernat Ginot i Julià, María José González Ruiz, Laia Montserrat Cortázar, Oriol Palomeque Candi, Oriol Puig Font, Leire Román Hernández, Guillem Rosal Grifoll, Júlia Sabater i Nogué i Carme Rosselló Oliver

Docents: Yaiza Ares, Guillem Aloy Bibiloni, Guillermo López Ibáñez i Antoni Ramon Graells

Fotògrafa: Judith Casas

Col·laboració: Festival Sàlmon

Organització conjunta: Antic Teatre, La Caldera, Graner i La Poderosa

Suport: Ajuntament de Barcelona, Mercat de les Flors, Santa Mònica i CCCB

Durant tres dies, estudiants d'arquitectura de la UB i El Conde de Torrefiel dissenyaran entre totes un gran tòtem amb materials humils que construiran en directe davant del públic assegut en una grada, el qual observarà el procés de construcció acompanyat per un text projectat. La temàtica central és la reflexió sobre el treball al segle XXI, què significa el temps del treball d'una vida, si encara existeix la classe treballadora avui dia, i les creences actuals. Diners i

déu, treball i lleure, ficció i vida, art i tècnica són les qüestions que interpel·la aquesta quarta declinació del projecte de recerca escènica *ULTRAFICCIÓN*.

Des del 2010, Tanya Beyeler i Pablo Gisbert encapçalen el projecte artístic *El Conde de Torrefiel*. Els seus treballs escènics modelen una estètica visual i textual resultat d'una oscil·lació entre literatura, arts plàstiques i moviment coreogràfic. El projecte *El Conde de Torrefiel* ha consolidat un llenguatge escènic propi, especialment gràcies al suport i la visibilitat per part de festivals i teatres europeus.

Actualment estan immersos en un procés de recerca anomenat *ULTRAFICCIÓN* que culminarà amb l'estrena d'una peça escènica el maig del 2022. Durant el 2021 i amb una clara voluntat experimental, han activat una sèrie de presentacions públiques d'artefactes escènics que busquen activar formalment les tensions inherents a les condicions del concepte de ficció en el present. El Festival Sàlmon 2022 acull el quart assaig del projecte.

Es compta amb la participació d'estudiants de l'assignatura d'Introducció a l'escenografia de l'ETSAB-UPC (Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, Universitat Politècnica de Catalunya).

El ardor

Un discurs romàntic pensat per incendiar el carrer i tornar-se salvatge

Teatre

10.02.2022 / 20 h / Espais expositius

***El ardor* és una creació pensada i interpretada per Alberto Cortés.**

Text: Alberto Cortés (amb referències a Hakim Bey, William Burroughs, Arthur Rimbaud, Boris Groys, Friedrich Nietzsche i el Llibre de Job)

Il·luminació: Benito Jiménez

Música: Pablo Peña

Assistència corporal: Patricia Caballero

Vestuari: Gloria Trenado

Fotografia i vídeo: Manu Rosaleny i 99páginas

Agraïments: Rebeca Carrera, Rosa Romero, Bárbara Sánchez, Cris Balboa, Cris Celada, Miguel Marín, Isaac Torres, Marco Michelângelo i Dianelis Diéguez

Col·laboració: el Festival Sâlmon

Organització conjunta: Antic Teatre, La Caldera, Graner i La Poderosa

Suport: Graner, Junta de Andalucía, Graners de Creació, Universidad de Málaga, Ajuntament de Barcelona, Mercat de les Flors, Santa Mònica i CCCB

“*El ardor* sembla un discurs en què una ombra parla sobre la necessitat de convertir en immortals les comunitats *outsiders*, adolescents, velles, *queers* i els cossos al marge, fer-ne bandes de carrer que visquin el desig com un estat romàntic immortal, contra el consum ràpid, com a eina de destrucció de la societat afectivocapitalista. Somio amb una cremor que és el desig posat en

crisi, no limitat a la pornografia, sinó a la possibilitat d'engendrar un estat gairebé sant, d'entusiasme etern. Somio ocupar els carrers amb passió. Hi ha alguna cosa incendiària en el discurs de la peça i molta poètica influenciada per les teories postanarquistes de Hakim Bey, la narrativa salvatge i *queer* de William Burroughs o Arthur Rimbaud i la idea de la immortalitat dels cosmistes russos (exigim al biopoder que faci immortals els desheretats, que ja són vampirs). Des de l'escenari es mira de lluny el concepte de revolució, d'una manera que reflecteix l'òptica contemporània des de la qual mirem el canvi en la societat actual: com un romanticisme cinematogràfic impossible (estem encarnant *Lo Romántico*). Al final, el que semblava un discurs era un poema dedicat al carrer i als meus pares. I allò que semblava un monstre era un marica.”

4t PMCCB

4t ParlaMent Ciutadà de Cultura de Barcelona

Taula rodona

12.02.2022 / 11 h / Espais expositius

Col·laboració: el Festival Sâlmon

Organització conjunta: Antic Teatre, La Caldera, Graner i La Poderosa

Suport: Ajuntament de Barcelona, Mercat de les Flors, Santa Mònica i CCCB

El dissabte 12 de febrer de 2022 al matí, en el marc del 10è Festival Sâlmon d'arts vives (9-22 de febrer de 2022), tindrà lloc la celebració del 4t ParlaMent Ciutadà de Cultura de Barcelona (PMCCB) al Santa Mònica.

La sessió del dia 12 de febrer tindrà dues parts: una primera que marcarà el tancament d'un primer cicle de convocatòries obertes o parlaments (celebrats entre el maig del 2019 i el març del 2020), dedicats a la cultura de base de Barcelona; i una segona part dedicada a la constitució d'una mesa plural de debat que definirà els punts i l'agenda que s'ha de seguir per a la constitució del futur Observatori Ciutadà de la Cultura.

El ParlaMent Ciutadà és un espai no partidista de confluència, proposta, deliberació, cooperació i acció política d'aquelles persones que actuen juntes per fer de contrapès permanent dels partits polítics i les elits econòmiques que, sovint, han instrumentalitzat i posat el sistema polític representatiu al servei d'una visió reductora de l'interès general en pro dels interessos financers i de mercat. Funciona de forma col·legiada, amb un grup impulsor i convocatòries públiques (obertes a la ciutadania).

Crèdits

CENTRE D'ARTS SANTA MÒNICA

Direcció Enric Puig Punyet

Coordinació general Roger Vinent Arnau

Edicions Cinta Massip

Direcció tècnica Marina Rubio Marco

Coordinació d'activitats Eva Ruiz

Administració Cristina Güell

Secretària de direcció Sònia Izquierdo

Difusió Juanjo Gutiérrez

Web Luis Villalón

Xarxes socials Ariadna Sánchez Astinza

Fotografies Jordi Play

Disseny gràfic Ellen Dietrich

Vídeo Clicksound

MÒNIQUES (ARTISTES RESIDENTS)

Christina Schultz

Azahara Cerezo Cerezo

Marc Padró Ferrusola

Silvia Renda

Carlos Clemente Gil

Estefanía Martín

Ángela Victoria Precht Garandillas

Ezequiel Soriano Gómez

Francesc Isern

Irena Visa Carreras

Cristina Cordero Crespo

Laura Arensburg

Natalia Carminati

Marta Solans Oliveros

Carolina Zerpa

Sonia Gómez Villar

Alba Ricart Hernández

Diana Ragel Lampe

Elena Blesa Cábez

Jordi Ferreiro

Clara Piazuelo Lamote de Grignon

PERSONAL DE SALA
MAGMACULTURA, SL

Ainhoa Arroyo Tomás
Elizabeth Bertolín Mercado
Sílvia Camacho Riart
Oscar Canal Vicente
Alba Coll Zapata
Raül González Carrasco
Roser Martín Ausió
Héctor Martos Avellaneda
Àngel Monlleó Marsal
Josep Francesc Valero Garcia

NETEJA
LD, SAU

Julia Barrueto
Tania Ginés
Lali Ventaja
Lídia Toala
Rosa Bajaña
Olga Carrión
Maria Olga Bustos
Elizabet Tipán
Gloria Canelo
Sergio Sánchez Blesa

SEGURETAT
IMAN SEGURIDAD, SA

Maria Isabel Bermejo Celdrán
Juan Carlos Alba Collado
Daniel Sanchez Sánchez
Mileidys Landestoy
Fabian Arnaldo Jaeggi

MATENIMENT
FERROVIAL

Juan Vizuite
José María de Santos

Centre d'Arts Santa Mònica

Àrea de Comunicació i Premsa

comunicacio_artssantamonica@gencat.cat

Web

Luis Villalón

A/e: lvillalon@gencat.cat

Tel.: (34) 93 556 53 14 (directe)

(34) 93 316 28 19, ext.13441

Xarxes Socials

Ariadna Sánchez Astinza

A/e: asanchezastinza@gencat.cat

Tel.: (34) 93 316 2810 (directe)

Difusió

Juanjo Gutiérrez

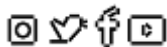
A/e: jgutierrezg@gencat.cat

Tel.: (34) 93 316 28 57 (directe)

(34) 93 316 28 10, ext.13442

Santa Mònica
La Rambla, 7
08002 Barcelona
T 935 671 110

Entrada lliure
Horari: de dimarts a dissabte d'11 h a 20.30 h
Dilluns tancat, excepte festius

artssantamonica.gencat.cat

**Generalitat
de Catalunya**

**mòni
c
santa
a**